

SPP – učební text

Problematika stížností v novém správním řádu

Napsal: JUDr. Petr Kolman Ph.D, učitel na Právnické fakultě MU v Brně

Vážení studenti, s úměrnou dávkou nadsázky můžeme ke stížnostem říci že, *na každodenní cestě pracovním i osobním životem se každý jedinec s nimi potkává, nebo i střetává, ale není trasy, po které by se jim mohl vyhnout¹*. My se na stížnosti podíváme optikou správního práva procesního, jehož pilířem správní řád bezpochyby je.

Právně-teoreticky můžeme rozlišit

- 1) Stížnosti
- 2) Oznámení
- 3) Podněty občanů²

Stížností, můžeme rozumět takové podání, které se přímo týká zájmů stěžovatele. Ostatní stížnosti bývají chápány jako *oznámení*, mezi *podněty* se pak zařazují taková podání, kterými je sledován širší společenský prospěch³ (resp. zájem – který v praxi nemusí být samozřejmě pokaždé celospolečensky užitečný). *Oznámení* můžeme zjednodušeně chápat jako stížnost podanou ve prospěch jiného, institut *podnětu* se svou intenzivnější společenskou povahou naopak blíží k institutu petice. M. Hansel stížnost vymezuje následně : „ *Pojem stížnost jako takový definován není a ani jeho explikace není bez problémů. Z povahy věci by mělo jít o podání, ve*

---

¹ Ne nadarmo se leckdy říká, že Češi jsou „národem stěžovatelů“ – domnívám se, souběžně můžeme vyslovit soud, že zmíněný výrok se týká i Moravanů a Slezanů.

² V rámci „pozitivního“ práva můžeme toto rozdělení nalézt v „legendární“ vládní vyhlášce č. 150/1958 Ú.l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících. Tato poznámka je samozřejmě činěna při vědomí spornosti právní závaznosti této vládní vyhlášky, viz. níže v textu. Od 1.1.2006 byla tato vyhláška definitivně zrušena z.č.370/2005 Sb.

³ Srov. Madar, Z.: Slovník českého práva, 2. rozšířené a doplněné vydání, Linde Praha, 1999, s. 1420 (zpracovatel hesla P.Průcha)

kterém stěžovatel napadá (označuje za nesprávnou) činnost orgánu vykonávajícího veřejnou moc (resp. práci konkrétní fyzické osoby, které v rámci orgánu tato činnost přísluší), přičemž se domnívá, že mu v důsledku nesprávné činnosti mohla vzniknout nebo vznikla újma“⁴.

V našem článku se budeme, jak již název napovídá, věnovat problematice *stížností*. A to její nové úpravě v novém správním řádu. Než však přistoupíme k zákonné rovině právní úpravy je vhodné postoupit v hierarchii českého práva výše (vlastně nejvýše) a zeptat se, jak je to s ústavně-právním zakotvením práva podávat stížnosti na činnost orgánů veřejné správy (resp. proti nevhodnému chování úředních osob) ? Na rozdíl od práva petičního⁵ nemají „stížnosti“ přímého ústavního zakotvení, nicméně to neznamená absolutní absenci tohoto institutu v naší *normě norem*.⁶ V.Mikule k této věci píše, že oprávnění podat stížnost a povinnost orgánu veřejné správy na ni odpovědět vyplývají ze samotné povahy veřejné správy jakožto služby – neboť dle ust.čl.2 odst.3 Ústavy „státní moc slouží všem občanům“⁷. Stížnostní oprávnění tedy existovalo a existuje přímo ex constitutio.

Ale zpět ke správnímu řádu. Správní řád je nepochybně jedním z nejvýznamnějších právních předpisů se kterými české správní právo (dále jen SP) pracuje, v sektoru SP procesního (jako subsystému SP) se jedná o předpis nejzásadnější.

Dodejme, že dle novelizovaného znění ustanovení § 12 odst.2 z.č 2/1969 Sb., plní *koordináční* úlohu v oblasti správního řízení, které je správním řádem upraveno, Ministerstvo vnitra ČR.

V tomto novém předpisu je úpravě **stížností** věnováno především ustanovení § 175 , jež minimálně v rámci správního řízení od 1. ledna 2006 nahradí používání

---

⁴ In Hansel M.: Vyřizování tzv. anonymních stížností, Právní rádce č. 11/2005, Praha 2005

⁵ Viz. čl.18 LZPS

⁶ Srov. Frumarová, K.: Ochrana před nečinností veřejné správy v českém právním řádu, Linde Praha, 2005, str. 131, autorka zde rovněž hovoří o jistém volnějším ukotvení stížnostního oprávnění – např. přes čl. 10 a 17 odst.5 LZPS z dalších autorů zastávajících toto stanovisko připomeňme Veselý, T., Sládeček, V.: Stížnosti na policii v České republice, čas. Správní právo č.4/1996, str. 197 a 198

⁷ V.Mikule in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, C.H.Beck, 2003, str. 531 (dole)

vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú.l., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících.⁸ Za upomínku stojí, že se jednalo skutečně o vládní vyhlášku nikoliv vládní nařízení. K problematice právní (ne)závaznosti ve veřejné správě „populární“ *stopadesátky*, toho bylo v právní publicistice napsáno mnoho, připomeňme např. slova V. Mikuleho: „Byla považována za právní předpis, ačkoliv jím ve skutečnosti nebyla, podle § 90 odst.1 Úst. z roku 1948 mohla vláda k provedení určitého zákona a v jeho mezích vydávat nařízení, o takový případ tu však nešlo, chybělo zákonné zmocnění.“⁹ Spolu s citovaným autorem docházím k závěru, že závaznost zmíněné vyhlášky z právního hlediska nepřesahovala okruh subjektů, jež jsou vládě a jejím usnesením podřízeny. Rozporuplná vyhláška byla nakonec v ČR zrušena z.č.370/2005 Sb., ve druhém nástupnickém státu, tedy na Slovensku ji derogoval z.č.152/1998 Z.z. o stížnostech. – konkrétně v ustanovení § 25 tohoto zákona.¹⁰

Stížnosti v akci

Každá osoba, která byla dotčena *nevhodným* chováním úředních osob nebo postupem správního orgánu, má zákonné právo – dle ustanovení § 175/odst.1 SŘ - obracet se na správní orgány se *stížnostmi* proti zmíněnému závadnému chování či postupu správního úřadu (jazykem našeho SŘ – správního orgánu). Tuto možnost má však pouze v případě, že ji správní řád neposkytuje *jiný* prostředek ochrany. Zmíněným odlišným ochranným nástrojem podle nového SŘ může být především:

1) **opravný prostředek** (ať již *řádný* – odvolání, rozklad nebo *mimořádný* (proti již pravomocnému rozhodnutí) - takovým opravným prostředkem je dle nového SŘ žádost o provedení obnovy řízení (§ 100 SŘ), tzv. dozorčími prostředky jsou obnova řízení nařízená správním orgánem a přezkumné řízení, v němž se přezkoumává zákonnost rozhodnutí (§§ 94 - 99). Novým institutem oproti „starému“ SŘ je tzv. nové rozhodnutí (§§ 101, 102 SŘ).

2) **opatření proti nečinnosti** – viz. § 80 SŘ.¹¹

⁸Srov. Kaucký, J.: Nový správní řád – z.č.500/2004, Veřejná správa (týdeník vlády ČR), 47/2004

⁹ Cit. V.Mikule in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, C.H.Beck, 2003, str. 531

¹⁰ Cit. § 25 tohoto zákona: „Zrušuje sa vládna vyhláška č. 150/1958 Ú.v. o vybavovaní sťažností, oznámení a podnetov pracujících.“

¹¹ Dle § 80 odst.1 Nevydá-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, **nadřízený** správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví.

Bylo by samozřejmě nesmyslné, kdyby dotčené (poškozené) osoby nereflektovaly na tyto standardnější ochranné prostředky a uchýlovaly se ke specifickému instrumentu stížností.

Rovněž by bylo samozřejmě mylné zaměřovat – a v důsledku toho irrelevantně využívat – stížnost namísto správní žaloby dle z.č.150/2002 Sb., soudní řád správní.

Pod zákonodárcem použitým pojmem *nevhodné chování*, který je bezpochyby značně široký a relativně těžko pregnantně uchopitelný, si můžeme představit širokou paletu nemístného jednání ze strany úředních osob porušující zásady slušného chování a vystupování¹², či jednání které dehonestuje, zesměšňuje či jinak napadá lidskou důstojnost dotčené osoby. Za nevhodné jednání možno pokládat i takové jednání pracovníka správního úřadu, který řádně či vůbec nevyslechne osobu. Konkrétním příkladem nevhodného chování je např. tykání občanu vietnamské národnosti či poučování nepřiměřeně afektovaným hlasem o tom co má dotčená fyzická osoba vědět. Tedy každé jednání, které se neslučuje se zásadou správního řízení, že veřejná správa je službou veřejnosti.¹³ Do režimu § 175 ovšem nespadá jak jsme již naznačili výše, obrana proti nečinnosti správního úřadu na tu se vztahuje zvláštní ustanovení obsažené v § 80 SŘ.

Kterak jsem už uvedl v předešlém textu, pojem *nevhodné chování* otevírá osobám vstupujícím do kontaktu s naší veřejnou správou relativně široký prostor ke stížnostem, což na jednu stranu možno přivítat, jelikož veřejná správa je skutečně službou veřejnosti a nevhodné chování by tam nemělo mít místo, avšak současně do jisté míry napomáhá k rozšíření dimenze pro neadekvátní stížnosti.

Vážení čtenáři a čtenářky, nový SŘ ukotvuje zásadu určité silné ochrany stěžovatele, dle zákona podání stížnosti nesmí být stěžovateli na újmu. Z právního hlediska by tedy nemělo docházet k tomu, aby stěžující si osoby, byť někdy celé administrativní řízení hodně *stěžují*, byly na svých právech jakkoliv umenšeny¹⁴. Na druhou stranu musíme přiznat, a zkušenější pracovníci ve veřejné správě mi dají

---

¹² Ondruš, R. in Správní řád – nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami, Linde Praha, 2005, str. 496 uvádí konkrétně kupříkladu okřikování dotčené osoby nebo snižování osobní vážnosti osoby invektivami k jejich znalostem a schopnostem

¹³ Např. – „Jak to že nevíte, že máte mít to a to razítko či formulář“ nebo „Myslíte si že tu mám jen Vás?“ – řečeno nepřijemným povýšeným hlasem správního úředníka

¹⁴ R.Ondruš ve svém komentáři ke správnímu řádu mj. používá trefný obrat – že vůči stěžovateli není možno „zaujímat extrémní polohy rámci správního uvážení“. – (Confer: Ondruš, 2005, op.cit. str.497) Hlubším zájemcům o problematiku *správního uvážení* možno doporučit monografii S.Skulové : Správní uvážení – základní charakteristika a souvislosti pojmu, Masarykova univerzita v Brně, 2003

najisto za pravdu, že nejednou řádné a důrazné (nikoliv ovšem šikanozní) vymáhání zákonných povinností po účastnících správního řízení vnímají tyto subjekty již jako újmu.

Dále pak zdůrazněme skutečnost, že právní odpovědnost za trestný čin nebo správní delikt není tímto nikterak dotčena. Právník a pedagog R. Ondruš k této věci uvádí : *Zásada „non bis in idem“ (ne dvakrát v jedné věci) tu neplatí. Uložení pracovně-právní sankce v důsledku odůvodněné stížnosti spočívající ve snížení osobního ohodnocení či výtky nebrání postihu pachatele pro trestný čin či správní delikt spáchaný stejným jednáním.*¹⁵

Pracovníku správního orgánu je z právního hlediska zachováno právo obrany proti zvláště nepravdivým, pomlouvačným anebo občanské cti a lidské důstojnosti se dotýkajícím „stížnostem“, a to jak v rovině trestně-právní: **Pomluva** dle § 206 odst.1 tr. zákona : *Kdo o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.* Tak v rovině občansko právní: Dle § 11 a násl. z.č. 40/1964 Sb., občanský zákoník– ochrana osobnosti.

Vážení studenti v praxi se může stát – mimo tisíce jiných alternativ, které život přináší – že někdo podá stížnost na pracovníka správního orgánu, která se dotkne úředníkovy občanské cti, ale stěžovatel posléze tvrdí – a to jak popravdě tak či z důvodu vyhnutí se právním následkům - , že „nactiutřačskou“ stížnost podal žertem (nevážně). Zde je dobré připomenout judikát Nejvyššího soudu ČR z roku 2004: *V případě pochybností o charakteru posuzovaného jednání (t.j. zda bylo míněno vážně nebo zda se jednalo pouze o žert) je s ohledem na požadavek právní jistoty třeba přičíst fakt této nejasnosti k tíži toho, kdo ji svým jednáním způsobil (nikoliv tedy k tíži toho, kdo si měl takovéto jednání vyložit z hlediska, zda bylo míněno vážně či nikoliv).*¹⁶ V našem případě by to bylo přičteno k tíži „žertujícího stěžovatele“. Proto toto jednání nedoporučujeme.

Ochranu proti hrubě urážlivým způsobem formulovaným stížnostem možno nalézt i přímo v z.č.500/2004 Sb., a to v ustanovení § 62 odst.2 – dle kterého lze uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč, tomu kdo učiní *hrubě urážlivé* podání. Zdůrazněme fakt, že zákonodárce zde použil výraz **hrubě** urážlivé podání, nikoliv

¹⁵ Cit. Ondruš, R.: Správní řád – nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami, Linde Praha, 2005, str. 497

¹⁶ Srov. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2004, sp. zn. 30 Cdo 1912/2003

jen urážlivé podání, smyslem takto formulovaného ustanovení je vyvarování se ukládání pořádkových sankcí za bagatelní prohřešky, které mohou být mnohdy pouhým nedorozuměním plynoucím např. z rozdílného sociálního a kulturního prostředí ze kterého pochází úřední osoba a účastník řízení¹⁷. Právní forma této pokuty je ex lege *rozhodnutí* (nutno splnit příslušné obsahové a formální náležitosti) nikoliv usnesení a je možné ji udělit i opakovaně.

V jaké formě lze stížnost podat? Zákon tu vychází stěžovatelům vstříc a vytváří pro ně (resp. pro nás) relativní komfort, jelikož stížnost lze podat jak písemně tak ústně, úřad tedy musí ex lege přijmout oba typy podání, z pohledu právní zkušenosti, a to z důvodu právní jistoty si dovoluji stěžovatelům doporučit spíše písemný typ. V případě, že se jedná o ústní „správní reklamaci“, kterou objektivně nelze ihned vyřídit, je správní orgán povinen sepsat o ní písemný záznam¹⁸.

Kam stížnost podat?

Stížnost se podává – dle § 175/odst.4 SŘ - u toho správního orgánu¹⁹, který vede řízení. Tento správní orgán je ex lege povinen prošetřit skutečnosti ve stížnosti uvedené. Považuje-li to za vhodné, vyslechne stěžovatele, osoby, proti nimž stížnost směřuje, popřípadě další osoby, které mohou přispět k objasnění věci.²⁰ Správní úřad (jazykem našeho SŘ – správní orgán) tedy nemá automatickou povinnost vyslyšet např. osoby vůči kterým je stížnost vedena, záleží na jeho administrativní úvaze, měla by zde být zohledněna relevance celé stížnosti, aby nedocházelo ke zbytečnému zatěžování osob v neodůvodnitelných případech. Zajímavou otázkou je jak postupovat v případě tzv. „váhajícího stěžovatele“. Tedy takového který podá stížnost, ale pak se již nedostavuje k podání doplňujícího vysvětlení nutného k realizaci prošetření předmětné stížnosti. Dle mého názoru – po gramatickém a teleologickém výkladu relevantních ustanovení SŘ - nelze

¹⁷ Např. podnikatel asijského původu

¹⁸ Tedy nikoliv **protokol** ve smyslu ustanovení § 18 SŘ - O ústním jednání a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje **protokol**. Kromě protokolu lze též pořídít obrazový nebo zvukový záznam.

¹⁹ Zákonodárce tu použil výraz *správní orgán* (stejně jako v celém zákoně č.500/2004 Sb.), z pohledu vědy správního práva a právní teorie vůbec se jeví jako diskutabilní, zda by nebylo vhodnější a přesnější použití termínu *správní úřad*. K problematice pojmů *správní orgán vs. správní úřad* např. Průcha, P.: Správní právo – obecná část, Masarykova univerzita v Brně, 2003, str. 76. Autor, aby zbytečně nerozptyloval pozornost laskavého čtenáře- studenta, tak zde tuto otázku nenastoluje a tudíž neřeší. Nemožno vyloučit, že s k tomuto problému vrátí a komplexněji vyjádří v některém ze svých budoucích článků.

²⁰ Viz. § 175/odst.4

v takovém případě ze strany správního orgánu využít institutu předvedení dle SŘ.²¹ Je samozřejmě pravda, že nedostavující se a nespolupracující stěžovatel své věci nikterak neprospívá a může vést – dle konkrétní situace – k odložení stížnosti.

Česká úprava stížností v SŘ nijak neřeší – na rozdíl od slovenského zákona o stížnostech – problematiku tzv. *anonymních* stížností. Přirozeně můžeme očekávat, že v praxi se i takovéto vyskytnou. Slovenský 152/1998 Z.z. v ustanovení svého § 8 mj. uvádí, že anonymní stížnost (po slovensky Anonymná sťažnosť) se vyřizuje, když obsahuje konkrétní údaje, které nasvědčují tomu, že byl porušen právní předpis.²² Jak je tomu tedy u nás ohledně anonymních stížností? Vyjdeme-li z ustanovení § 175 odst.1 SŘ, tak na správní orgány se stížnostmi proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu mohou obracet pouze dotčené osoby, nikoliv každý. Připomeňme si teoretické rozlišení stížnosti a oznámení uvedené na začátku tohoto článku. Zrekapitulujme si tedy, že stěžovatelem v režimu § 175 SŘ může být jen ten, kdo byl nějak dotčen, a proto při obdržení anonymní administrativní stížnosti správní orgán neví a ani vědět nemůže, zda jde o stížnost od oprávněného subjektu, proto se dle mého názoru na anonymní stížnosti citovaný „stěžovatelský“ režim správního řádu nevztahuje. Správní orgán by např. ani nemohl – z logiky věci – splnit svou informační povinnost dle § 175/odst.5 vůči stěžovateli.²³

Stížnost musí být vyřízena do 60 dnů *ode dne jejího doručení* správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. Porovnáme-li tuto lhůtu se Slovenskem, tak tam činí „základní lhůta“ pouze 30 dnů, ode dne kdy byla stížnost správnímu úřadu doručena, teprve ve složitějších případech se prodlužuje na 60 dnů (resp. v zcela mimořádných na 90 dnů).²⁴

Zpět do ČR: O vyřízení stížnosti musí být stěžovatel v této šedesátidenní lhůtě vyrozuměn. Stanovenou lhůtu lze překročit jen tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti.

Byla-li stížnost shledána důvodnou (ať již z části či zcela), je správní orgán povinen *bezodkladně* učinit nezbytná opatření k nápravě. Do kdy musí správní orgán tuto nápravu učinit? Zákonodárce pamatujíc staré dobré zásady, že pokud

---

²¹ K stejnému závěru dochází ve svém komentáři i R.Ondruš

²² Srov.: Sťažnosť, v ktorej sťažovateľ neuvádza svoje meno, priezvisko a adresu (právnická osoba svoj názov a sídlo), je anonymná sťažnosť. Anonymná sťažnosť sa vybavuje, ak obsahuje konkrétne údaje, ktoré nasvedčujú, že bol porušený právny predpis.

²³ O problematice informování stěžovatele bude pojednáno níže

²⁴ Srov. § 13 z.č. 152/1998 Z.z. o stížnostech.

došlo k pochybení má dojít k nápravě co nejdříve , stanovil maximálně vstřícný termín vůči dotčeným-poškozeným osobám - a to *bezodkladně!* O výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě má správní orgán ex lege povinnost učinit záznam do spisu. Pozor stěžovatel nemá automatický nárok na vyrozumění o této věci, ten mu vzniká pouze tehdy , jestliže o to sám požádal.

Vzniká zde tedy zajímavá právní situace ohledně informování stěžovatele – na jedné straně má dle § 175 odst.5 právo být o vyřízení stížnosti v lhůtě 60 dnů vyrozuměn (správní úřad to má přímo ex lege za povinnost i bez žádosti stěžovatele) avšak na straně druhé dle § 175 odst.6 o výsledku šetření a opatřeních přijatých k nápravě může být stěžovatel informován pouze na základě své žádosti. Dovoluji si presumovat, že v praxi bude asi určitý problém, která informace (či její část) spadá ještě pod odstavec pátý a která pod odstavec šestý. Stěžovatelům, majícím zájem o informace, doporučuji zaujmout ofenzivní pozici , tedy aby si - pro splnění podmínky stanovené v ustanovení § 175/odst.6 SŘ - o zmíněnou informaci aktivně *expressis verbis* požádali. Legislativně transparentnější (a tedy právně-teoreticky kvalitnější) se mi jeví úprava slovenská, obsažená v ustanovení § 19 z.č 152/1998 Z.z. o stížnostech.²⁵, která dává automaticky stěžovateli právo na informace i ohledně provedených nápravných kroků, tedy bez nutnosti zvláštní žádosti. De lege ferenda bych se přimlouval v tomto bodě za „následování slovenské cesty“, jelikož se mi nejví pravděpodobně a logické, že by si nějaký subjekt stěžoval bez toho, aby chtěl vědět jaké nápravné kroky správní úřad ve věci učiní (resp. učinil).

Vážení čtenáři a čtenářky má-li stěžovatel za to, že stížnost, kterou podal u příslušného správního orgánu, nebyla řádně vyřízena, a z povahy věci samé nepůjde asi o žádnou vzácnost, může požádat *nadřízený* správní orgán, aby *přešetřil* způsob vyřízení stížnosti.²⁶ V případě, že se jedná o ústřední orgán státní správy, který z logiky věci nemá žádný instančně nadřízený správní orgán, tak stížnost prověřuje

---

²⁵ V originále: Oznámenie o vybavení sťažnosti: Výsledok prešetrenia sťažnosti sa oznamuje sťažovateľovi písomne s odôvodnením, či je sťažnosť opodstatnená alebo neopodstatnená. V prípade, že sa zistila opodstatnenosť sťažnosti, uvedú sa v oznámení aj opatrenia prijaté alebo vykonané na odstránenie zistených nedostatkov. Ak nemožno prešetrit' predmet sťažnosti, orgán verejnej správy to bez zbytočného odkladu oznámi sťažovateľovi.

²⁶ Viz. § 175 odst.7 SŘ

příslušný ministr nebo jeho vedoucí (předseda)²⁷ v případě jiného ústředního orgánu v jehož čele nestojí pověřený člen vlády.

Zajímavou a spornou otázkou je v oblasti stížností vztah mezi zákonem č.500/2004 Sb. a ustanovením § 102 odst.2 písm. n) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. V citovaném ustanovení vyhrazuje zákon o obcích radě obce mj. pravomoc **stanovit pravidla (!)** pro přijímání a vyřizování stížností. Dnešní legislativa nedává jasnou odpověď, který z výše zmíněných zákonů je v postavení zákona speciálního (tudíž majícího prioritu) vůči tomu druhému, mám za to, že praxe si v tomto směru vyžádá novelu (patrně z. o obcích). Nyní nelze než radám obcí *doporučit*, aby svá „stížnostní pravidla“ harmonizovaly s novým správním řádem, nicméně nelze to na nich – dle mého soudu – kategoricky vynuocovat.²⁸ Pokud zákonodárce chtěl omezit akční radius obecních rad v oblasti stížností, tak to měl *expressis verbis* učinit, to se však nestalo.

Použitá literatura:

- Frumarová, K.: Ochrana před nečinností veřejné správy v českém právním řádu, Linde Praha, 2005,
Hansel, M.: Vyřizování tzv. anonymních stížností, Právní rádce č. 11/2005, Economia a.s. Praha, 2005, str.41 a násl.
Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. rozšířené vydání, C.H.Beck, 2003, (zpracovatel příslušné kapitoly V.Mikule)
Jurčík, R., Mervartová, J.: Správní právo hmotné, vyd. MZLU v Brně, 2006, Brno
Kaucký, J.: Nový správní řád – z.č.500/2004, Veřejná správa (týdeník vlády ČR), 47/2004
Madar, Z.: Slovník českého práva, 2. rozšířené a doplněné vydání, Linde Praha, 1999, (zpracovatel hesla P.Průcha)
Mikule, V.: Nový správní řád je konečně na světě, Právní zpravodaj č.9/2004 C.H.Beck. Praha, 2004
Ondruš, R.: Správní řád – nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami, Linde Praha, 2005,
Průcha, P.: Správní právo. Obecná část. Masarykova univerzita v Brně, 2003
Skulová, S.: Správní uvážení – základní charakteristika a souvislosti pojmu, Masarykova univerzita v Brně, 2003
Veselý, T., Sládeček, V.: Stížnosti na policii v České republice, čas. Správní právo č.4/1996, Praha 1996

---

²⁷ Např. předseda Českého statistického úřadu či předseda ÚOHS

²⁸ Subjektivně se domnívám, že problém tkví ve skutečnosti, že zákonodárce při přípravě a schvalování nového správního řádu opomněl existenci ustanovení § 102/odst.2 písm.n) z.č.128/2000 Sb.